

[Christmas Møller]

hed om den politiske Stilling, nej, han stod — saaledes som Christmas Møller i en lang historisk Redegørelse paa alle Punkter rigtigt dokumenterede — paa nøjagtigt det Grundlag, som Ministeriet er dannet paa. Dette er jeg overordentlig tilfreds med. Det har altsaa vist sig, at hele den Misforstaaelse, som jeg jo nok synes der var i Venstrepresen og andre Steder, var en Fejltagelse. Statsministeren har aldeles ikke krævet noget i den Retning, jeg har sagt, nej, det er kun mig, der har taget fejl. Statsministeren understregede, at han meget vel ved, at Ministeriet er en Mindretalsregering. Statsministeren understregede, at Ministeriet ikke ønskede at løbe fra sine Forpligtelser. Ja, saa er der altsaa skabt Klarhed paa det Punkt: at Ministeriet begribeligvis maa fortsætte paa nøjagtigt det Grundlag, det selv havde skabt. Oven i Købet har vi opnaaet det, at den højtærede Statsminister har erklæret, at Regeringen overfor den Erhvervs politik, som skal føres, ikke har skiftet Standpunkt. Ogsaa dette er jeg overordentlig tilfreds med; det genkalder i Erindringer de Udtalelser, som den højtærede Statsminister fremsatte i forrige Samling, og det er altsaa stadig hans Standpunkt. Men naar den højtærede Statsminister sagde, at ved Ministeriets Dannelse kunde man fra Ministeriets Side have ønsket et nøjere Samarbejde end det, der blev, saa tror jeg altid, man gør klogt i kun at bygge paa, hvad der har været fremme i Redegørelser, kun at tage det skriftlige, som ligger fuldt dokumenteret, og det tror jeg jeg saa meget bedre kan sige, som jeg ved, at jeg i hvert Fald ikke giver den højtærede Minister en daarligere Stilling derved. For hvad ligger der for Vælgerne? Der ligger, som jeg har paavist det, et meget lille Spørgsmaal til det konservative Parti, Tilfredshed med det Svar, at man gav Ministeriet Tid og Arbejdsro, og oven i Købet en autoritativ Erklæring for, at det var naturligt, at det konservative Folkeparti førte sin egen Politik frem, saaledes som man havde lovet Vælgerne det ved Valget. Men naar saa Arbejdstiden og Arbejdsfreden og Arbejdsrotiden er forbi, saa maa det vel være endnu naturligere, at det konservative Folkeparti fører sine Forslag frem, og derfor var det saa meget mere urimeligt, at man kunde tænke sig at stille det Spørgsmaal paa den Maade, som den højtærede Statsminister gjorde det.

Men en Uklarhed er der endnu tilbage, og det er den, at den højtærede Statsminister sagde, at man havde været villig til fra

Venstres Side at samarbejde paa det Grundlag: at fremme, hvad man var enig om og lade Resten ligge. Jeg vil dertil svare, at hvis det ene Parti vil eet positivt Skridt og dernæst ikke andet, medens det andet Parti vil flere positive Skridt, og det, det ene Parti vil, og et af de Skridt, det andet Parti vil, er det samme, saa er det jo overordentlig nemt for det Parti, der kun vil eet Skridt, at sige, at man skal fremme det, man er enig om, og Resten skal man lade ligge. Men er det nu rigtigt, at den højtærede Statsminister virkelig vilde gaa ind for en saadan Politik? Ja, efter de Eksempler, jeg pegede paa i Eftermiddagsmødet, Valgloven og en saa lille Historie som Boligloven, er der jo overordentlig meget, der tyder paa, at man aldeles ikke har villet noget saadant fra den højtærede Regerings Side, og derfor tror jeg ogsaa, at den højtærede Minister kan lade dette Argument falde.

Jeg skal slutte med at sige, at naar den højtærede Minister siger, at han kun har talt i Erhvervslivets Navn, at han kun har ønsket, at der skulde bringes Klarhed saa hurtigt som muligt over, om en bestemt økonomisk Politik kan føres eller ej, saa er dette aldeles ikke en Henstilling, Ministeren behøvede at rette til mit Parti, aldeles ikke en Henstilling, Ministeren behøvede at rette til Rigsdagen, thi det er klart, at alle maa ønske, at man faar Klarhed over Stillingen, naar Udvalgsarbejdet er endt, naar den nødvendige Undersøgelse er gjort. Der er jo ingen, der kan have Interesse i, at et stort og vigtigt Spørgsmaal ligger uafgjort. Det er saa ligetil, at jeg virkelig ikke tror, det havde været nødvendigt for den højtærede Statsminister at rette den Henstilling til os.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Stauning har bedt om Ordet for 4de Gang. Det ærede Medlem kan kun faa Ordet, hvis Tinget dertil giver sit Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Stauning: I den idylliske Stemning, som nu raader, skal jeg ikke lægge Beslag paa Tingets Tid ret længe. Jeg skal altsaa ikke misbruge den Elskværdighed, hvormed Tinget har bevilget mig Adgang til at tale. Jeg har det jo som Naboen, der har været ufrivilligt Vidne til et Opgør mellem Ægtefællerne. Det viser sig altsaa nu, at det var kun en Byge med et enkelt Torden-skrald, en Potte, der gik i Stykker, men ellers ikke noget. Nu er Skyerne paa Venstres Himmel atter forsvundet. Det var